24/02/2019

Μητροπολίτης Πατρών: «Καλό Παράδεισο παλικάρι της Πάτρας και της Ελλάδος»

Μητροπολιτικό Έργο / Ι.Μ. Πατρών

Ὁ Σπῦρος Θωμᾶς εὐσεβέστατος καί ἐνάρετος νέος, γόνος εὐσεβοῦς οἰκογενείας τῶν Πατρῶν, ἔφυγε γιά τόν οὐρανό αἰφνίδια, ἐνῶ ὑπηρετοῦσε, ὡς Εὐζωνας, στήν Προεδρική Φρουρά. Ἡ Κηδεία του ἐτελέσθη πάνδημη μέ στρατιωτικές τιμές, σέ κλῖμα βαθειᾶς συγκίνησης καί ὀδύνης ψυχῆς κατά τά ἀνθρώπινα, στόν Ἱερό Ναό Ἁγίου Ἐλευθερίου Πατρῶν. Ὁ Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης Πατρών προέστη τῆς Ἐξοδίου Ἀκολουθίας καί εἶπε τά παρακάτω συγκινητικά λόγια, ὡς ἀποχαιρετισμό, ἔπαινο καί τιμή στόν λαμπρό καί εὐσεβέστατο νέο:

Τοῦ Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου Πατρῶν κ.κ. Χρυσοστόμου

Καθώς σέ ἀποχαιρετᾶμε, ἀγαπημένο μας παιδί, γιά τό μεγάλο σου ταξίδι στόν οὐρανό, ὅπου ἦχος καθαρός ἑορταζόντων, ἠχοῦν στ’ αὐτιά μας τά ὑπερήφανα λόγια σου, τά γεμάτα παλμό καί ἀγάπη γιά τήν Πατρίδα. Αὐτά τά λόγια πού εἶπες γεμᾶτος χαρά καί συγκίνηση, ἀπό τήν ἱερά πόλη τοῦ Μεσολογγίου, ὅταν ρωτήθηκες ἀπό δημοσιογράφο, πῶς αἰσθάνεσαι πού εἶσαι Εὐζωνας.

«Εἶναι μοναδικό, εἶναι ἀπίστευτο. Ἄλλο νά τό ἀκοῦς καί ἄλλο νά τό ζῇς. Ἄν δέ τό ζήσῃς, δέν μπορεῖς νά τό πιστέψῃς, ἡ ἀγάπη πού παίρνομε ἀπό τόν κόσμο εἶναι ἀπίστευτο». Αὐτά εἶπες μέ καμάρι.

Ἀλήθεια, παιδί μου, εἶναι μοναδικό, ἀπίστευτο, συγκλονιστικό νά ὑπηρετῇς τήν Πατρίδα ὡς Στρατιώτης, ὡς Εὐζωνας. Νά στέκεσαι μέ τήν ξεχωριστή ὑπερηφάνεια τοῦ Ἕλληνα, «μέ τήν τετιμημένη φορεσιά πού ὁ κόσμος τή θαυμάζει καί μόνο στήν κορμοστασιά τοῦ Ἕλληνα ταιριάζει» κατά τόν ποιητή, μπροστά στό μνημεῖο τοῦ Ἀγνώστου Στρατιώτου καί νά φυλᾶς τίς πνευματικές, ἱστορικές θερμοπύλες αὐτοῦ τοῦ Λαοῦ, ὁ ὁποῖος ξέρει νά ἀγωνίζεται γιά τά ὑψηλά ἰδανικά καί τίς ἀπαράγραπτες ἀξίες τῆς ζωῆς.

Σέ καμάρωναν παιδί μου οἱ γονεῖς σου, οἱ ἀγαπημένοι μας αὐτοί καί θαυμάσιοι ἄνθρωποι, σέ καμάρωνε ὁ ἀδελφός σου, σέ καμαρώναμε ὅλοι γιατί ἦσουν παιδί μας καί εἶσαι παιδί μας, σέ καμάρωνε ἡ Πάτρα καί ἡ Ἑλλάδα ὁλόκληρη πού σήμερα σέ ἀγκαλιάζει καί σέ γλυκοφιλεῖ.

Πρίν δυό ἡμέρες, παιδί μου, ἠκούσθη, μᾶλλον ἦταν διάδοσις, ἦταν ψέμα, ὅτι ὁ Σπῦρος, λύγισε, ἔπεσε, ἀπέθανε. Ὄχι δέν ἦταν ἀλήθεια, δέν λύγισες, δέν ἔπεσες, δέν ἀπέθανες. Λάθος κάνανε παιδί μου. Ἁπλῶς κουράστηκε ὁ Σπῦρος σκέφτηκα, ὅταν ὁ θεῖος σου μέ λυγμούς ἔτρεξε νά μοῦ μεταφέρει τήν εἴδηση, κουράστηκε λίγο παραπάνω, φορτίστηκε ἀπό τήν συγκίνηση, ἀπό τίς μνῆμες τῶν Ἡρώων πού τούς εἶχε μαζί του στή σκοπιά, ἀλλά τί λέγω στήν καρδία του, ἀπό τήν χαρά ὅτι ἦταν στήν ἀξιοζήλευτη θέση τοῦ Εὐζωνα τῆς Προεδρικῆς Φρουρᾶς, ἀπό τῶν δικῶν του τή θύμηση...

Ναί παιδί μου, δέν λύγισες, ἀλλά ξάπλωσες νά ξεκουραστῇς καί ἔτσι ὅπως ἦσουν μέσα στοῦ ὕπνου τήν ἀγκάλη, λησμόνησες νά ξυπνήσῃς καί εἶπες: «ἀφῆστε με λίγο παραπάνω νά ἀναπαυθῶ».

Δέν μπορεῖ πλέον ἀπό αὐτή τήν βαθειά ἀνάπαυση κανείς νά σέ ξυπνήσῃ, οὔτε τῶν συνεὐζώνων σου οἱ παρακλήσεις, οὔτε τῆς θαυμάσιας καί ἀξιολάτρευτης μητέρας σου ἡ στοργική φωνή καί τό χάδι.

Ὅμως θά σέ ξυπνήσῃ ἕνα ἄλλο χάδι μιᾶς ἄλλης Μάνας, τῆς Παναγίας μας, ὅταν θά ἔλθη ἡ ὥρα νά χαρῇς καί νά ἀπολαύσῃς γιά πάντα τά αἰώνια ἀγαθά τοῦ Θεοῦ, μαζί μέ τούς Ἥρωες καί Μάρτυρες τῆς Πίστεως καί τῆς Πατρίδος, τούς ὁποίους τόσο ἀγάπησες καί θέλησες, μέ τήν τετιμημένη φορεσιά σου, μέ τήν λαμπρή κορμοστασιά σου, μέ τό καθάριο βλέμμα σου, μέ τό ξάστερο πρόσωπό σου, μέ τήν καθαρή καρδιά σου, μέ τήν ἀποφασιστικότητά σου, μέ τόν ἀκέραιο χαρακτῆρα σου καί τίς πολλές ἀρετές σου, νά τούς μιμηθῇς καί νά τούς τιμήσῃς.

Παιδί μου, ἂν μποροῦσες μέ αὐτό τό στόμα τό γήϊνο καί φθαρτό νά μιλήσῃς, αὐτή τήν στιγμή, βλέποντας τίς χιλιάδες τοῦ κόσμου νά εἶναι κοντά στούς γονεῖς σου καί στόν ἀδελφό σου καί μαζί τους νά σοῦ προσφέρουν δακρυρόους θρήνους γιά τόν πρόσκαιρο ἀποχωρισμό, ἐκδηλώνοντας τῆς ἀγάπης τους τό πέλαγος, ἂν μποροῦσες λέγω μέ τό γήϊνο στόμα σου, νά μιλήσῃς εἶμαι βέβαιος, ὅτι θά τούς ἔλεγες ἐπαναλαμβάνοντας τά λόγια τοῦ Ἁγίου Ἀποστόλου Παύλου: «Μή λυπῆσθε, ὥσπερ οἱ λοιποί οἱ μή ἔχοντες ἐλπίδα...ἡμῶν τό πολίτευμα ἐν οὐρανοῖς ὑπάρχει...». Ναί, αὐτό θά ἔλεγες, γιατί τώρα εἶσαι ἐλεύθερος ἀπό τοῦ σαρκίου τόν δεσμό καί «τῶν ἀθεάτων τά κάλλη περιϊπτάμενος» καί ἐνωτίζεσαι στήν οὐράνια Πατρίδα ὅσα ἀνθρώπου οὖς οὐκ ἤκουσε ποτέ.

Μέσα ἀπό αὐτήν τήν ἐλευθερία πού σοῦ ἐπιτρέπει νά χαίρεσαι χαράν μεγάλην, συναντᾶς καί τόν χρυσολόγο Πατέρα τῆς Ἐκκλησίας μας, Ἰωάννην τόν Πατριάρχη Κωνσταντινουπόλεως, τόν μεγάλο πανηγυριστή τῆς νίκης τῆς ζωῆς ἐναντίον τοῦ θανάτου, τόν θριαμβολόγον τῆς Ἀναστάσεως τοῦ Κυρίου μας καί μαζί του καταγελώντας τόν θάνατο, μέ τήν λεβεντιά πού σέ διακρίνει, τόν πόθο γιά τήν νίκη καί τήν δίψα γιά τήν ὄντως ζωή, θριαμβικά μᾶς βεβαιώνεις γιά τήν Ἀνάσταση.

«Ποῦ σου, θάνατε, τό κέντρον; Ποῦ σου, ἅδη, τό νῖκος;

Ἀνέστη Χριστός καί σύ καταβέβλησαι.

Ἀνέστη Χριστός καί πεπτώκασι δαίμονες.

Ἀνέστη Χριστός καί χαίρουσιν ἄγγελοι.

Ἀνέστη Χριστός, καί ζωή πολιτεύεται.

Ἀνέστη Χριστός καί νεκρός οὐδείς ἐπί μνήματος».

Παιδί μου τώρα πέρασες, ἀπό τήν Προεδρική Φρουρά, συμπυκνώνοντας τόν χρόνο τῆς ζωῆς σου, στήν οὐράνια καί φωτοφόρο φρουρά καί εἶσαι μαζί μέ τούς Ταξιάρχας τοῦ Θεοῦ καί τούς Ἀγγέλους, φυλάσσοντας τόν θρόνο τοῦ Κυρίου, μέ τήν ἐνάρετη παρουσία σου ἐνώπιον τοῦ Σωτῆρος μας.

Ἀπό ἐκεῖ πνευματικά θά δέεσαι πλέον γιά τούς γονεῖς σου, τόν Χρῖστο τόν ἀγαπημένο σου ἀδελφό, τούς λοιπούς οἰκείους σου, τούς συστρατιῶτες σου καί συνεὐζωνές σου. Ἀπό ἐκεῖ θά καμαρώνῃς τήν Πάτρα καί τήν Ἑλλάδα πού τόσο ἀγάπησες.

Καλό Παράδεισο παλληκάρι τῆς Πάτρας καί τῆς Ἑλλάδος ὁλοκλήρου.

Σήμερα, Σπῦρο μας μαζί μέ τούς δικούς σου ἀγαπημένους ἀνθρώπους, μαζί μέ τήν πόλη σου, μαζί μέ ἐμᾶς πού τόσο σέ ἀγαπᾶμε, εἶναι ἐδῶ ὅλη ἡ Ἑλλάδα, ὅλοι οἱ Ἕλληνες καί ἐναγκαλίζονται, σέ κατασπάζονται καί σέ καταφιλοῦν.

Παιδί μου, ὡς τελευταῖο λόγο, ὡς ἀποχαιρετισμό καί κατευόδιο γιά τήν αἰωνιότητα, ἀλλά καί ὡς ἔπαινο γι’ αὐτό πού ἤσουν καί ἄφησες μέ τό πέρασμά σου ἀπό τόν μάταιο καί πρόσκαιρο κόσμο, θά δανεισθῶ ἀπό τήν Ἁγία Γραφή, τά λόγια τοῦ Σοφοῦ Σολομώντος «Εὐάρεστος Θεῷ γενόμενος, ἠγαπήθη, καὶ ζῶν μεταξὺ ἁμαρτωλῶν, μετετέθη. Ἡρπάγη, μὴ κακία ἀλλάξῃ σύνεσιν αὐτοῦ, ἢ δόλος ἀπατήσῃ ψυχὴν αὐτοῦ... Τελειωθεὶς ἐν ὀλίγῳ ἐπλήρωσε χρόνους μακρούς· ἀρεστὴ γαρ ἦν Κυρίῳ ἡ ψυχὴ αὐτοῦ...»

Καί κάτι ἀκόμα παιδί μου. Γνωρίζεις πόσο σέ ἀγαπᾶμε. Γνωρίζεις ὅτι ἀγαπᾶμε τούς γονεῖς σου, τόν ἀδελφό σου, τήν οἰκογένειά σου. Νά εἶσαι σίγουρος ὅτι θά εἴμαστε κοντά τους καί μαζί τους μέ τήν ἀγάπη μας καί τήν προσευχή μας. Ἐσύ φρόντισέ τους ἀπό τόν οὐρανό.

Σπῦρο, παιδί μας ἀγαπημένο,

ἀναπαύου ἐν Κυρίῳ. Καλή Ἀνάσταση!